

עין טובה

כהמשך לדיון המעניין על העין הרעה, נבוא לציין את **העין הטובה** שניחן בה סבא – ר' עמרם.

וכפי שמובא ב"תולדות הרב המחבר" הלקוחים מספר: "חכמי המערב בירושלים":

"גדולי הדור כינוהו: ר' עמרם חסידא, בשל חסידותו וצדקו המופלאים. שפתותיו ונועם דיבורו עם כל הנברא בצלם, נטפו מור ואהלות..."

ובהמשך: "דרך חייו של ר' עמרם הייתה רצופה **אהבה** ויראה ותום... מידת הענוה היתה בו מדה טבעית יונקת משרשים. ענוה של חן, של חסד, של נועם דיבור, של **סבר פנים יפות, כיבוד ואהבת הזולת**".

"היה איש העם ומצוי תמיד בקרבו בבחינת 'רד אל העם', מעולם לא חש במחיצות בינו ובין הציבור. היה מהלך תמיד בקרבם, שמח בשמחתם ודואב בדאבונם. חי את חייהם מדריכם ומנהיגם..."

"תקופת כהונתו של ר' עמרם כרב העיר פתח תקוה היא פרק מבורך בפני עצמו... בני העיר נקשרו אליו בעבותות אהבה. ביתו היה פתוח בפניהם בכל שעות היום והלילה... הרבה לבקר בבתי הכנסת שבעיר..."

וכפי שכותב בעצמו (נתיבי עם דרשות, דרוש לשבת זכור תשי"ב): "סם החיים של ההצלחה תלוי ועומד באהבת הזולת – ואהבת לרעך כמוך. שכשאוהב אדם את חברו שניהם כגוף אחד. ד'אהבה' גימטריא – אחד... ופעמיים אהבה גימטריא – כ"ו, כשם ה' ברוך הוא, להורות ששורה עליהם השכינה.

כל הנ"ל מלמד על **העין הטובה** שהייתה לו כלפי כל אחד, וזו הייתה מידה מרכזית בחייו.

וכמובן, הייתה עינו טובה על תהליך הגאולה והקמת המדינה, לראות את הטוב בתהליך הזה. עניין זה שזור בכל הספר, ובמיוחד בדרשות. נזכיר את דבריו בסוף ההקדמה: "הנני מסדר שבחו של מקום על שזכינו לראות במו עינינו אתחלתא דגאולה..."

נסיים בדברי הרב קוק שמתאימים מאוד לדמותו של סבא: "עבודה גדולה ומאירה היא... להביט על הכל בעין יפה, בחמלה של חסד שאין לה גבול, להדמות לעין העליונה, עינא עילאה, עינא דכולא חיורא, גם על מה שעושים הרשעים... לחמול על היותם נשקעים בבוץ הרשעה, ולמצוא את הצד הטוב שבהם, ולמעט את הערך של החובה. (אורות הקודש ח"ג עמוד שכו').